

Joves de pel·lícula

Són nens i adolescents, molt joves, que volen ser actors. Han crescut en la societat de la imatge, somien tenir els quinze minuts de fama que Andy Warhol creia necessaris per esser famosos, pujar al tren i convertir-se en l'artista en què ells mateixos s'emmirallen. Alguns però, a base d'esforç, constància i sort, han tingut l'oportunitat i han sabut aprofitar-la. Són els seus primers passos dins l'apassionant però complicat món de la interpretació

TEXT: Adrià Calvo Català / FOTOS: Sacha Leclair, www.tv3.cat/polseres-vermelles, Loretta Humble

El 28 de març del 2011 l'escriptor i guionista Albert Espinosa presentava la seva nova novel·la a una llibreria de la Diagonal de Barcelona. L'acte va haver de suspendre's per motius de seguretat. Mitja hora abans de la presentació, una munió de més de 1.000 adolescents ja s'aplegaven a l'entrada de la botiga per poder veure els joves actors de la sèrie *Polseres Vermelles*, que havien de llegir fragments de la novel·la en l'acte. A l'hora prevista en què havia de començar la presentació, les entrades estaven totes repartides i els rumors de l'aparició d'algun dels actors pel voltant de la llibreria feia córrer les joves d'una banda a l'altre dels accessos. Els organitzadors van decidir suspendre l'acte, un noi havia resultat ferit per la trencadissa d'un vidre i no calia prendre més riscos.

Polseres Vermelles és una de les sèries de més èxit de la darrera temporada de TV3. Està protagonitzada per sis joves actors d'entre 12 i 16 anys que tot just fan els seus primers passos en el món de la interpretació. El talent i la sort els ha fet traspasar la quotidianitat pròpia dels adolescents per convertir-se en actors d'una incipient carrera artística.

SACHA LECLAIR

La presència de nens, nenes i adolescents a pel·lícules i sèries de televisió és força habitual

Mentre construeixen la seva personalitat a base de progressos i errors, com qual-sevol adolescent, ja saben què és passar càstings de selecció, ésser escollits per un paper, aprendre's un guió, viure dies esgotadors de rodatge, que les noies els mirin de reüll i xiuxiuegin el seu nom i les avies els preguntin per les malalties que pateixen els personatges que encarnen. I fins hi tot n'hi ha que ja escullen entre el cinema i la televisió. L'Àlex Monner ho té clar: "El cinema. La tele serveix

per adquirir formació, però en les pel·lícules et pots esplaiar i preparar les escenes molt més". Ell és l'actor protagonista de la sèrie i un dels nois de més èxit; les noies van boges darrere d'ell. El cas dels joves protagonistes de *Polseres Vermelles* ens servirà per fer un recorregut pels primers passos en el món de la interpretació de nens i adolescents actors.

L'Àlex, com els seus companys de la sèrie, cursa els estudis obligatoris en un

institut de Barcelona, on també hi fa activitats complementàries com el teatre. Un migdia de l'any 2008 van venir uns caçatalents mentre representaven una de les obres de finals del curs de l'escola, es van fixar en ell i li van proposar d'anar al càsting de la pel·lícula Herois, de Pau Freixa. Més de 200 nois van competir per aconseguir un dels sis papers dels protagonistes. La Sílvia Méndez, directora de càsting de l'agència Casting & Co, vol fugir de la clàssica imatge agressiva i freda de les proves de selecció i creu que els concursos de televisió amb jurat tenen molt poc a veure amb la realitat de la professió: "Els càstings no són el xou dels programes!". Treballa a la seva agència del barri del Guinardó de Barcelona en projectes de publicitat i cinema i coneix les particularitats de l'ofici a fons. "És clar que en el món dels càstings s'ha avançat si ho comparem amb fa quinze anys, però a Espanya en molts casos segueix essent un campí qui pugui".

Segons la Sílvia Méndez, el problema és la desconexió entre el món

d'interpretació amateur i el món laboral. Per això és fonamental per a qualsevol jove que vulgui entrar a formar part d'una producció de televisió o cinema que ell mateix es faci accessible a les agències de selecció, ha d'estar disponible a les productores i fer-se veure d'una manera o altra. En nens de poca edat, el més normal és que els pares inscrivin el seu fill als càstings i la Sílvia Méndez és conscient que, en la majoria d'aquests casos, els pares estan projectant en els seus fills allò que ells haurien volgut ser. El psicòleg, educador i periodista Jaume Funes creu que molts casos podrien considerar-se maltractament infantil: "Qui desitja fer l'anunci i sortir per la televisió? Els pares o el nen? No hi ha una manera clara de discernir en quins casos s'estan vulnerant el dret del nen a ser simplement això: un nen. Es pot combinar ser jove i actor a la vegada, però s'ha de saber fer bé. Per exemple, en les primeres relacions de parella no ha de ser només un adolescent desitjat per totes degut a la seva fama, sinó que ha de ser un simple adolescent que s'enamora".

Però si els nois no estan a gust en els càsting, no solen durar més de tres convocatòries. "És com aquells pares que apunten al fill a fer una activitat extraescolar d'esport o música. Si al noi no li convenç, se n'acabarà desapuntant", afegeix la Sílvia Méndez. Amb els menors de sis anys és diferent: "No saben si són davant d'una càmera perquè els hi està fent una foto familiar o si són al metge. Els platós on es fa la prova de càmera són blancs, i jo crec que ho confonen amb una consulta". Les proves que han de passar els aspirants depenen de les exigències de la productora o el director que durà a terme el rodatge, i els escolllits mai no responen a un mateix patró: no triomfarà més el guapo que el lleig, ni l'alt que el baix. Segons la Sílvia Méndez, tant sols han de tenir en comú una sola cosa: la naturalitat davant la càmera, un tret essencial tant en adults com en nens. En Jaume Funes afegeix que el famós precepte "la càmera t'estima" té a veure amb el caràcter de l'infant. Es tracta d'unes característiques especials relacionades amb la capacitat d'expressió i

La figura que representen els pares és clau perquè els infants puguin afrontar la popularitat amb garanties de sortir-se'n ben parat. A casa, els aspectes relacionats amb la fama han d'ocupar molt poc

www.tv3.cat/polseres-vermelles

Imatge promocional de l'exitosa sèrie de TV3 Polseres Vermelles, protagonitzada per adolescents

representació, que es poden adquirir en l'assaig però que tenen molt a veure amb una manera de ser.

Trobar aquest factor especial en els nois no és senzill. Quan una productora es posa en contacte amb la companyia de càsting de la Sílvia Méndez per sol·licitar el repartiment d'un rodatge comença un treball a contra-rellotge. "Normalment hi ha dos dies de marge. Llegim el guió i el director ens parla del perfil dels actors que busquem. Llavors fa falta posar-se en contacte amb agents i representants, que fan una selecció dels possibles aspirants que reuneixen les característiques de la producció i els citem al càsting. Si és amb nens, crec que és indispensable que hi hagi interacció entre ells, com si estiguessin al pati de l'escola i el càsting fos un joc".

Però el guanyador sempre és un, que reuneix les característiques exigides i té quelcom que funciona davant la càmera. Alguna cosa especial. En el càsting d'Herois, l'Àlex no ha aconseguit el paper protagonista, però serà dins la producció. El personatge principal l'interpretarà en Ferran Rull, de tretze anys i que se sorprèn que la pel·lícula encara porti cua dos anys després del rodatge. Els dos joves actors estan d'acord que l'estiu en què van filmar Herois va ser el millor de les seves vides, i aquest és un mèrit que s'apunta l'equip de rodatge. Els sis nois protagonistes van conèixer durant dos mesos en una casa de colònies, perquè el companyerisme entre el grup d'amics que interpreten a la pel·lícula fos també una realitat. La seva referència dins el rodatge era la Laia Ricart, una actriu especialitzada en el coaching interpretatiu, és a dir, en la tutoria i l'acompanyament dels nens en la producció. Una mena de guia i de

suport que va ser present en cada moment per tal que els nois aprenguessin a interpretar els seus papers; però també perquè adquirissin valors morals per enfrontar-se al futur. "Jo sempre era allà, com un punt de referència dels nois pel que em necessitessin i per assajar hores i hores les seqüències que s'havien de gravar. Són actors que mai no s'havien posat davant una càmera més enllà de les proves de càsting, i calia fer un treball interpretatiu dur, més pacient, calmat i reflexiu que quan es treballa amb adults".

Vuit dies abans de començar el rodatge, els sis nois i la coach Laia Ricart van anar a la casa de colònies on conviurien durant dos mesos per a preparar els papers. Els primers passos en el guió no eren res més que entendre la trama i els personatges, i poc a poc es va anar construint la representació "com si d'una obra de teatre es tractés", explica la Laia Ricart. L'essencial era protegir els nois del màxim de dificultats que es poguessin trobar davant les càmeres, assimilar intel·lectualment el guió i fundar unes bases interpretatives sòlides amb la vista sempre fixada en l'exigent horari que requereix el rodatge d'una pel·lícula. Per Herois va ser necessari un estiu de 14 hores de treball i 24 hores de convivència al dia, de dilluns a divendres amb descans els caps de setmana, en què deixaven la casa de colònies i tornaven amb les seves famílies. En Ferran Rull, protagonista de la pel·lícula, recorda que hi va haver moments de tot tipus: "Ens ho vam passar molt bé, però hi havia dies molt durs. Sobretot els dijous i els divendres, que s'aprofitava per rodar les seqüències de nit. L'equip de la pel·lícula intentava que descanséssim la nit anterior, però molt dies havíem de rodar fins

les 7 del matí, i aguantàvem a base de Coca-Coles".

La Laia Ricart tenia una missió difícil dins l'equip de rodatge: havia de prevenir els joves actors dels canvis que viurien en el futur. La pel·lícula tan sols era un cursat d'interpretació a marxes forçades que es materialitzava en hores de metratge, però els nois havien de ser conscients de què es podien trobar en un futur. "Durant el rodatge vam parlar molt de la popularitat i la fama", explica la Laia. "És complicat de tractar i vist amb una mica de perspectiva, l'èxit que han tingut els nois ha estat molt gran. Havíem de procurar que sempre toqués sin de peus a terra, que fossin plenament conscients que de moment han començat amb bon peu la seva carrera professional, però que si s'hi volen seguir dedicant, l'esforç i la constància no els hi treu ningú".

Pel psicòleg Jaume Funes, el procés de maduració d'un adolescent i la fama no poden anar de bracet, són conceptes contradictoris. "Només per definir que vol dir ésser madur, ens hi podríem estar una bona estona... Un infant és madur en la mesura que està ben acompanyat". La figura que representen els pares és clau perquè els nens puguin afrontar la popularitat amb garanties de sortir-se'n ben parat. A casa, els aspectes relacionats amb la fama han d'ocupar molt poc i la família ha de tractar l'infant com el que és: la primera meravella del món, però pel simple fet de ser nen, no de ser famós. Explica en Funes que "la normalitat és molt difícil, però encara ho és més si els pares tracten el noi com quelcom extraordinari".

En el rodatge, el vincle entre els pares i la producció era la coach Laia Ricart. Ella s'encarregava d'atendre'ls i

LORETTA HUMBLE

Alguns experts pensen que la participació en càstings pot anar en contra dels interessos de l'infant, ja que pot respondre més a un desig de les famílies que del propi nen o nena. A la foto, el guanyador d'un concurs de dobles de Harry Potter organitzat per una cadena de televisió nord-americana

recollir les seves pors. "Per sort, els seus pares se'ls estimen molt", explica, "estaven especialment preocupats per les xarxes socials". A internet, sobretot per la sèrie Polseres Vermelles, és on els nois pateixen més les conseqüències de la fama. El Ferran Rull explica que cadascun dels joves actors ho ha gestionat diferent. Ell considera que el Facebook és una eina de comunicació amb els seus amics i no accepta a ningú que no coneix. "Quan m'envien missatges pel Facebook els contesto sempre que puc, però els explico que no els acceptaré com amics". A part del seu Facebook personal, que ell mateix administra, té 14 grups creats per fans a aquesta xarxa social. Alguns exigeixen que els incorpori al seu Facebook personal, altres li proclamen el seu amor incondicional i tots elogiaven la seva feina com a actor.

La Laia Ricart opina que els elogis a la feina d'actor sempre s'han de prendre positivament. Qualsevol necessita ser reconegut pel que fa bé i en el seu cas

això succeeix de forma exagerada. Necessiten aprendre a mirar el que els hi està passant amb distància. I en nens això costa més que en adults, perquè amb les primeres produccions d'una certa magnitud, ja han entrat dins la maquinària enorme d'aquest món. La popularitat porta més treball, el problema és que els actors segueixen essent nens i encara els queda molt temps en què la seva preferència ha de ser estudiar. L'Àlex Monner s'ho pensa abans de respondre: "Si no fos un projecte extraordinàriament bo, no l'acceptaria. El primordial ara mateix és l'escola". I en Ferran Rull creu que és massa petit per pensar en aquestes coses: "Estic fent 2n d'ESO, encara no puc pensar en això!". Té clar que, de moment, el treball com a actor és una cosa secundària en la seva vida.

A tots dos els aturen sovint pel carrer, sobretot si es mouen pel centre de Barcelona o van a llocs on hi ha gent de la seva mateixa edat. El psicòleg Jaume Funes creu que és fonamental ensenyar

a pensar a aquests adolescents en si mateixos perquè puguin encaixar les aturades al carrer, les fotos i els autògrafs de forma positiva. Són adolescents amb dies de calma i tempesta, amb dies que són a dalt de tot i amb dies que toquen fons. És important aconseguir que no es converteixin en adults abans d'hora; s'ha d'intentar que el que els rodeja afecti el mínim possible a la seva maduració, i si ho fa, que sigui perquè n'han sabut extreure els efectes més positius. "Han de saber que hi ha moltes coses que han de passar per davant de la fama i els diners", sentència en Jaume Funes.

Però no tots els nens que adquireixen fama en fan bandera, sinó que en alguns casos pot succeir tot el contrari. L'adolescent pot sentir-se enganyat pel món i tancar-se en ell mateix, pensar que tot el que l'envolta és un engany i creure que viu en una mentida continua. L'Àlex Monner es pregunta "i si visc en un món fals? Moltes vegades em plantejo si la gent que m'envolta està amb mi pel meu personatge". I explica multitud d'anècdotes de quan surt amb els amics o passeja amb la família i l'aturen les seves seguidors. "Odio la fama, no m'aporta res com a persona. Sempre dic que la persona que em ve a demanar una foto està enamorada del personatge. Em diuen «El Lleó [personatge de la sèrie] és el puto amo!». Molt bé, però tu a mi no em coneixes, em vens a demanar una foto perquè surto a la televisió". L'Àlex Monner explica que quan les fans li diuen que l'estimen té la sensació que els elogis són falsos i molt intensos a la vegada i afegeix: "La meva família i els amics estan aconseguint que toqui de peus a terra i no em pugin els fums al cap. Els agraeixo molt tot el seu suport: sense ells no hauria arribat on sóc ara". ☺☺